

Emma Airola-Kemppi

Hamk /AOKK

OSPE ESPOO PM14

2014-2015

Miten arviointi on toteutettu köydenpunojien pedagogiikassa?

SISÄLLYSLUETTELO

JOHDANTO.....	3
1.KÖYDENPUNOJIEK PEDAGOGIIKAN KÄSITTEESTÄ.....	4
2. OSAMISPERUSTAINEN OPETUSSUUNNITELMA AMMATILLISESSA OPETTAJAN KOULUTUKSESSA	6
3. MITÄ ARVIOINTI ON?.....	7
3.1. OSAAMISEN ARVIOINTI.....	8
3.2. OPPIMISEN ARVIOINTI JA ITSEARVIOINTI.....	8
4. ARVIOINNIN TOTEUTUS KÖYDENPUNOJIEK PEDAGOGIIKASSA.....	9
4.1. OPETTAJAOPISKELIJAN ITSEARVIOINTI	9
4.2. TYÖHARJOITTELUN ARVIOINTI.....	10
4.3. OPPIMISKYSYMYSTEN ARVIOINTI.....	11
4.4. OMAT KOKEMUKSENI OPPIMISKYSYMYSTEN ARVIOINNISTA.....	12
LOPUKSI - KANNATTIKO HYPPY?.....	13
LÄHTEET	14

JOHDANTO

Kesällä 2014 olin HAMK Ammatillisen opettajankorkeakoulun infotilaisuudessa Hämeenlinnassa, jossa vastuupettajamme Markku Kuivalahti ja Keijo Hakala esittäytyivät. Siellä Markku Kuivalahti esitteli ensimmäisen kerran Köydenpunojen periaatteen ja kertoi soveltaneensa sitä menestyksekkäästi edellisen ryhmänsä kanssa. Periaate kuulosti huikaisevan hienolta. Markku myös esitti kysymyksen: Haluatteko omistaa omat opintonne ja tarttua niihin köydenpunojen pedagogiikalla? Haluatteko sitoutua tähän kanssamme? Me halusimme.

Syksyllä palasimme pulpetin ääreen tarkoituksenamme aloittaa opiskelu tällä uudella tavalla. Jännitti. Esittäydyimme ja opimme tuntemaan toisiamme hiukan. Olin hämmästynyt ja vaikuttunut siitä tiedon, kokemuksen ja koulutuksen määrästä, jota opiskelijakollegoiltani löytyi. Samalla hiipi myös pieni pelko. Näin pätevän joukon edessä minulle ehkä uusien ja tuntemattomien asioiden opettaminen tuntui hypyltä kylmään veteen. Olisiko minusta tähän? Saisinko edes valita opetettavakseni aiheen, joka on minulle tarpeeksi tuttu? Erityisesti arviointi oli suuri mörkö. Mitä, jos opetettavani tietäisivät aiheesta enemmän kuin minä? Miten siitä selviäisin? Mitä jos epäonnistuisin? Pystyisinkö soveltamaan omaa kokemustani ja osaamistani näin huikalle ryhmälle? Jotta pärjäisin, päätin, että olisin nopea. Aina ensimmäisenä valitsemassa minulle varmasti tuttuja ja turvallisia aiheita, etten mokaisi. Päätin, että voisin olla se ”hiljainen”, kiltti ja ahkera, peräpenkissä istuva oppilas. Se, joka ei kysy tyhmiä kysymyksiä. Tai sitten voisin vain hypätä...

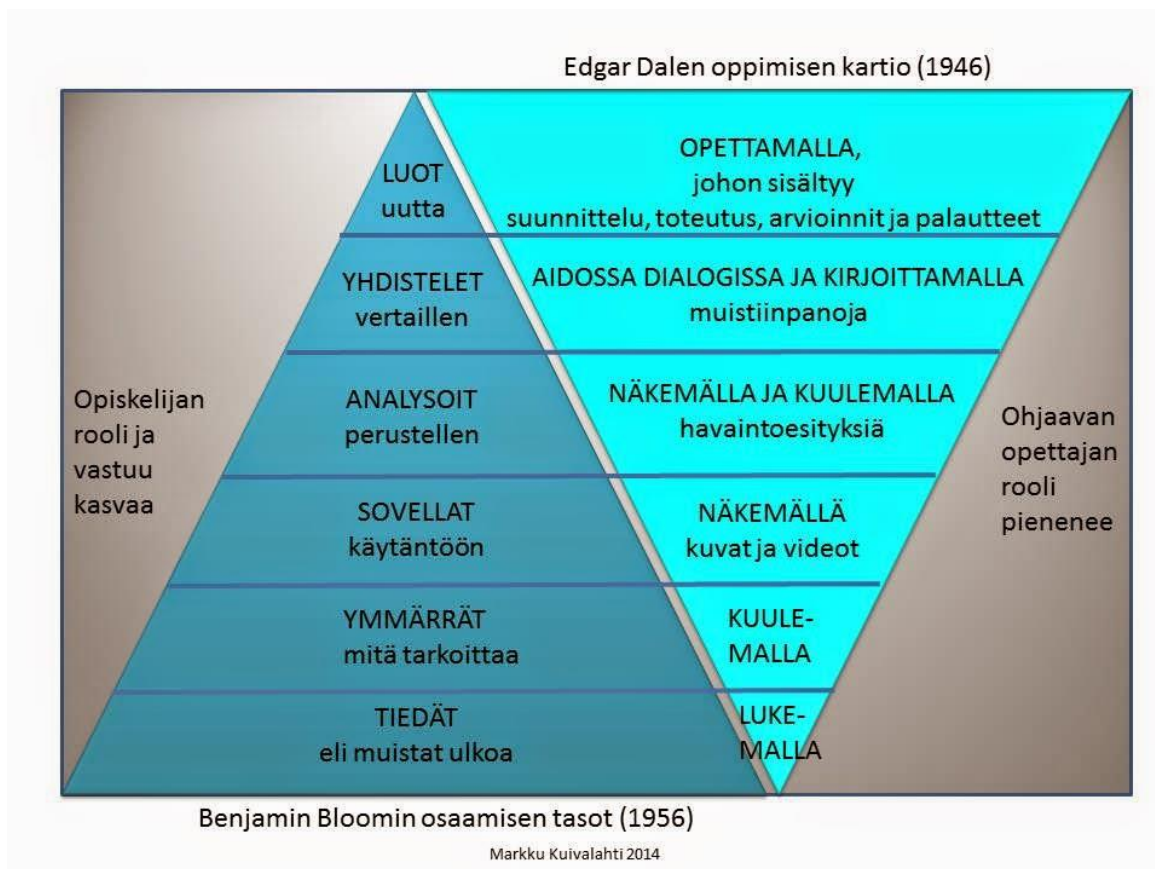
1. KÖYDENPUNOJAN PEDAGOGIIKAN KÄSITTEESTÄ

Pedagogiikan määritelmä suppeassa merkityksessä viittaa *opetus- tai kasvatustaitoon*. Yleisessä merkityksessä pedagogiikka on käsitys siitä, miten kasvatusta tai opetusta tulisi järjestää. Se voi viitata myös johonkin *kasvatukselliseen suuntaukseen* tai tiettyyn kasvatuksen osa-alueeseen, esim. erityispedagogiikkaan. (Tieteen termipankki, 2015, <http://www.tieteentermipankki.fi/wiki/Kasvatustieteet:pedagogiikka>)

Humanistiseen ihmiskäsitykseen ja sosiokonstruktivistiseen oppimiskäsitykseen pohjaava *köydenpunojan pedagogiikka* käyttää vertauskuvanaan köydenpunonnan termejä ja tematiikkaa. Pienet hauraat kuidut ovat oppimiskysymyksiä ja punonta yhteisöllinen prosessi. Lopputuloksena syntyy vahva köysi. (Kuivalahti 2015.)

Köydenpunojan pedagogiikka nojaa vahvasti Edgar Dalen havaintoon *opettamisesta tehokkaimpina tapana oppia* ja aiheuttaa syväoppimista. Niin ikään Bloomin taksonomian pyramidi nostaa *luomisen* korkeimmaksi oppimiseen vaikuttavaksi tekijäksi.

Köydenpunojan pedagogiikassa Kuivalahti yhdistää nämä kaksi pyramidia seuraavasti:

Köydenpunojen pedagogiikka roolittaa opiskelijoiden pedagogiset vastuut opintojaksoittain ja aihepiireittäin vaihtuviksi. Vastuuopettajan rooli on neuvoa ja ohjata opiskelijoita oppimisprosessissa. Opintopiiri paneutuu opintojakson sisältöihin, lähdemateriaaliin sekä opinto-oppaassa määriteltyihin tavoitteisiin ja arviointikriteereihin ja laatii vastuuopettajan ohjaamana opiskeltavan alueen kattavat oppimiskysymykset, jotka jakaa opintopareille työstettäväksi seuraavia lähipäiviä varten. Työskentelyn aikana opintopiiri ohjaa opintopareja verkossa. Niin halutessaan opintopiiri tai opintoparit voivat alustaa opintojakson sisältöjä erilaisin ennakkotehtävin. Opintoparit työstävät omasta oppimiskysymyksestään oppitunnin ja vastaavat näin oman oppimisensa lisäksi myös muiden oppimisesta. (Kuivalahti 2015.)

ROOLI VAIHE	OPINTOPIIRI	OPINTOPARI	OPISKELIJA	VASTUU- OPETTAJA
Opintojakson valinta	Tutkii OPSin, laatii edelliselle ryhmälle 10 kysymystä.	Tutustuu OPSin tavoitteisiin ja kirjallisuuteen.	Tenttii edellisen vuoden blogin	Ohjaa prosessia
Oppimis-kysymykset	Muotoilee ja huutokauppaa kysymykset.	Valitsee oppimiskysymyksen ja avaa sisällöt.	Antaa ideoita Moodlessa.	Ohjaa prosessia
Opetuksen suunnittelu	Luo Moodle-alustan, ohjaa opintoparia verkossa, suunnittelee lähipäivät.	Suunnittelee tunnin sisällön, pedagogiikan ja aineistot.	Kommentoi Moodleen, tekee ennakkotehtävät.	Ohjaa prosessia
Opetus n. 1 tunti / oppimiskysymys	Junailee lähipäivät, seuraa opetukset ja evaluoi.	Opettaa tunnin ja ohjaa opetusmenetelmänsä käyttöä.	Opiskelee opintoparin johdolla.	Osallistuu opetukseen ja seuraa opetuksen etenemistä.
Palaute n. 15 min. / oppimiskysymys	Antaa opintoparille palautteen, itsearvioi opintopiirin toiminnan.	Itsearvioi opetuksensa	Antaa opintoparille ja opintopiirille palautetta.	Antaa opintoparille ja opintopiirille palautteen.
Blogiartikkelin kirjoittaminen	Hyväksyy artikkelin. Blogista vastaava opintopiiri julkaisee sen blogissa.	Tuottaa blogiartikkelin oppimiskysymyksestä.	Lukee ja kommentoi. Laatii poissaoloistaan korvaavan blogiartikkelin.	Ohjaa prosessia
Suoritusmerkintä	Puoltaa.	Täydentää suoritusta tarvittaessa.	Saa merkinnän.	Hyväksyy suoritukset.

www.hamk.fi

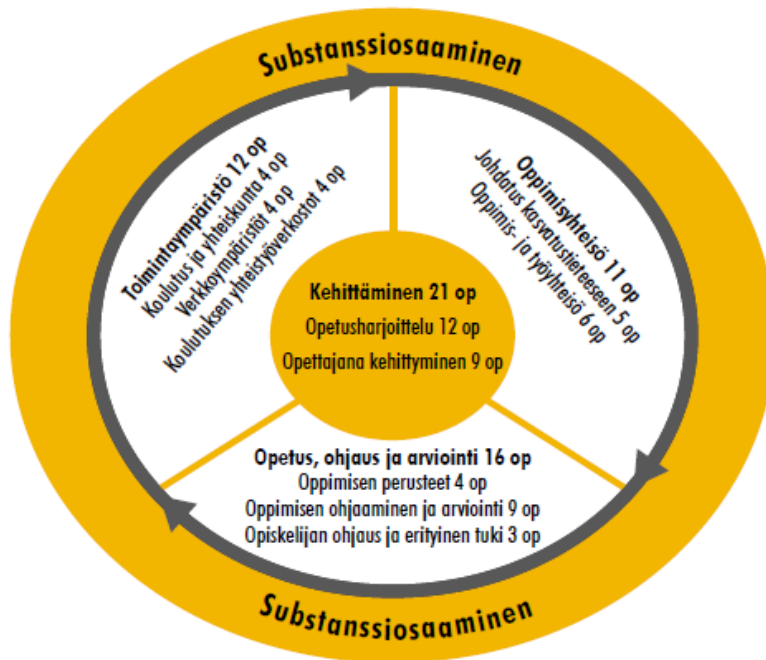
Markku Kuivalahti, 30.5.2015

HAMK
HÄMEEN AMMATTIKORKEAKOULU
UNIVERSITY OF APPLIED SCIENCES

2. OSAAMISPERUSTEINEN OPETUSSUUNNITELMA AMMATILLISESSA OPETTAJANKOULUTUKSESSA

Opettajankoulutuksen osaamisperustainen opetussuunnitelma perustuu *neljään osaamisalueeseen*, jotka kuvaavat opettajan työssä tarvittavaa pätevyyttä. Jokaiselle osaamisalueelle on määritelty omat osaamisalueiden tavoitteet, arviointikohteet ja arviointikriteerit. (Hamk, Opinto-opas 2014-15)

Kuvio 1. Opetussuunnitelman osaamisalueet ja opintojaksot

Opetuksen, ohjauksen ja arvioinnin osaamisalueessa opinto-opas määrittelee *arvioinnin*

1. tavoitteiksi opiskelijoiden oppimisen, osaamisen ja työskentelyn arvioinnin osaamisen
2. arviointikohteiksi arviointimenetelmien käyttämisen oppimisen ja osaamisen arvioinnissa
3. arviointikriteereiksi oppimisen ja osaamiseen monipuolisen arvioinnin sekä koulutusalan osaamisen tunnistamisen ja tunnustamisen periaatteiden noudattamisen

Arviointi tuottaa opettajaopiskelijalle tietoa siitä, miten hän on saavuttanut opettajakoulutuksen opintojaksojen osaamislähtöiset tavoitteet. Arvioinnin vaikutus oppimaan oppimisen taitoihin on erityisen tärkeää kun on kyse elinikäisestä oppimisesta. (Tarnanen, Huhta, Pohjala 2007).

3. MITÄ ARVIOINTI ON?

Arviointi määrittelee oppimisen tasoa ja antaa informaatiota. Arvio, käsitys tiedon ja taidon tasosta, saa sisältönsä sen mukaan, mitä pidetään tärkeänä. Arviointi voidaan kohdistaa sekä *lopputuotokseen* että siihen johtavan *prosessin tarkasteluun*

Etymologisesti sana arviointi on sukua "arvaamiselle" ja "arvelemiselle". Asko Karjalainen Oulun Yliopiston opetuksen kehittämissyksiköstä määrittelee arvioinnin *toimenpiteeksi, jolla asian, ilmiön tai toimenpiteen arvoa aavistellaan*. (Karjalainen, A. 2001).

Arvioinnin toteutumistavan Karjalainen jakaa viiteen elementtiin: arvioija, arvioitava toimija, arvioinnin kohde, arvioinnin intressi sekä arvioinnin välineet. Huomioitavaa on, että arvioija ja arvioitava toimija voivat olla sama, esimerkiksi itsearviointissa. Arvioinnin kohde taas voidaan nähdä tuotoksena tai prosessina, *arviointi ei näin kohdistu henkilöön vaan häneen toimintaansa*. Arvioinnin intressin Karjalainen määrittelee *ohjaavan arviointia ja koostuvan arvioinnin tavoitteesta ja sen filosofisesta ja käytännöllisestä perustelusta*. Arvioinnin välineet taas ovat *kriteerejä, säännöstöjä ja työkaluja*. (Karjalainen, A. 2001.)

Arviointi on opetuksessa jatkuvasti läsnä. Se on prosessi, joka sisältää monia eri vaiheita. Arviointi on aina osa opetusta, ei erillinen pala opetuksen päätyttyä. (Nissilä, Martin, Vaarala, Kuukka 2006). Arvioinnilla on erilaisia funktioita sen mukaan, millaista käyttötarkoitusta varten sitä tehdään. Arviointi voi olla funktionaalista (valmiuksia arvioivaa), formatiivista (oppimisprosessia seuraavaa) tai summatiivista (oppimistuloksia arvioivaa). Arviointi voi olla jatkuvaa tai rajattuna aikana suoritettavaa, suoraa tai epäsuoraa, holistista tai analyttistä. (Eurooppalainen viitekehys 2003.)

Arvioinnilla on yksilöllisiä ja yhteisöllisiä seurauksia ja siksi siihen liittyy aina myös suuri vastuu. Laadukas arviointi on funktiostaan riippumatta aina myös sekä reliaabelia että validia (Tarnanen, Huhta, Pohjala 2007). Reliaabelius tarkoittaa mittauksen *samanlaisuutta eli toistettavuutta* eri arviointikerroilla. Validiteetti puolestaan määrittelee, että *arvioidaan todella sitä, mitä on tarkoitus arvioida*. Vaikka arviointi olisi kuinka tasapuolinen ja objektiivinen, ei sillä ole merkitystä, jos se kohdistuu väärään asiaan. (Nissilä ym. 2006.)

Jotta arviointia voidaan siis validisti suorittaa, määriteltyinä on oltava *arviointikriteerit* ja arvioinnin lähtökohtana tulee olla näihin *kriteereihin perustuva tavoitteiden saavuttaminen*. Jos arvioitavat asetetaan paremmuusjärjestykseen, on kysymyksessä normipohjainen arviointi. Kriteeripohjainen arviointi on alkujaan syntynyt vastareaktioksi tälle. Oppijaa siis arvioidaan hänen osoittamansa kyvykkyyden perusteella, riippumatta vertaisryhmän kyvyistä. Arviokriteereiden tulee olla myös arvioitavien tiedossa. Arvioitavalle on kerrottava selkeästi, mihin seikkoihin kiinnitetään huomiota ja mitä arvioinnin kohteet ja arviointikriteerit käytännössä tarkoittavat. Palauteargumenttien tulee myös olla täsmällisiä ja selkeästi perusteltuja. ”Meni ihan kivasti” ei palautteena ole riittävä.

Arvioijan toimintaa ohjaavat joskus yleiset käsitykset siitä, mitä pitää opettaa, tarjotut toimintamallit, omat oppimiskokemukset, oppilaiden odotukset. Käsitys ei ole kuitenkaan staattinen, *vaan se voi muuttua kokemuksen tai koulutuksen vaikutuksesta*. (Tarnanen, Huhta, Luoma 2000.)

3.1. OSAAMISEN ARVIOINTI

Osaamisen arvioinnissa opiskelijan osaamista verrataan tutkinnon perusteissa määrättyyn osaamiseen. Osaamista arvioitaessa arvioidaan kokonaisuuksien hallintaa, ei vain pieniä osasia. Kaikille ammattitaitovaatimuksille ja osaamistavoitteille on laadittu kolmiportaiset arviointikriteerit. *Ammattitaitovaatimukset ja osaamistavoitteet kuvaavat, mitä asioita opiskelijan pitäisi osata, ja arviointikriteerit kuvaavat, miten asiat pitäisi osata*. (Arvioinnin opas 2012)

3.2. OPPIMISEN ARVIOINTI JA ITSEARVIOINTI

Oppimisen etenemisen seuraaminen on oppimisen arvioinnin keskeinen tehtävä. Oppimisen arvioinnin tavoitteena on, että opiskelija tietää, *mitä hän osaa ja mitä vielä pitää oppia*, jotta päästään tutkinnon perusteissa määrättyihin vaatimuksiin ja osaamistavoitteisiin. Hyvä arviointi on osallistavaa. Se vahvistaa oppilaan minäkuva ja kannustaa häntä *tavoitteelliseen itsearviointiin*, joka auttaa oppijaa näkemään oman taitotasonsa ja muodostamaan oman tavoitetasonsa.

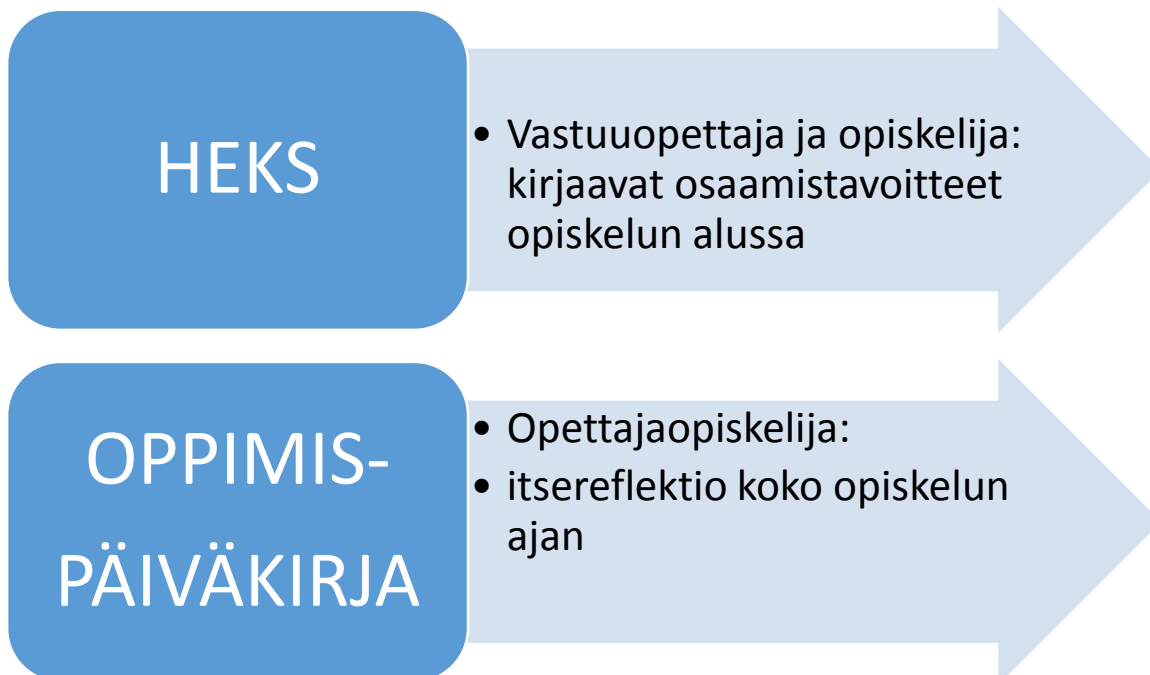
Itsearviointitaidon kehittäminen onkin oppimisen arvioinnin toinen tärkeä tavoite. Opiskelijaa ohjataan *havainnoimaan ja tiedostamaan omaa toimintaansa ja oppimistaan* taitovaatimusten, osaamistavoitteiden ja arviointikriteerien pohjalta. (Arvioinnin opas 2012)

Itsearviointitaitojen kehittymisen myötä oppilas oppii tiedostamaan omaa edistymistään sekä säätelemään oppimisprosessiaan. (OPH, Perusopetuksen OPS perusteet 2014)

Erityispedagogiikan lehtori, KT Tiina Annevirran mukaan opetuksen lomassa toteutettu oppimisen aikainen arviointi toimii parhaimmillaan myös *opettajan omana oppimiskokemuksena*. Ohjatussa oppilaitaan kertomaan ajatteluprosesseistaan ääneen opettaja oppii paljon siitä, miten oppilaat opeteltavaa asiaa ymmärtävät ja mihin suuntaan hänen opettajana tulisi vielä opetustaan kohdistaa, jotta asetetut oppisisältöjen tavoitteet täyttyisivät. (Annevirta 2014.)

4. ARVIOINNIN TOTEUTUS KÖYDENPUNOJEN PEDAGOGIIKASSA

4.1. OPETTAJAOPISKELIJAN ITSEARVIOINTI

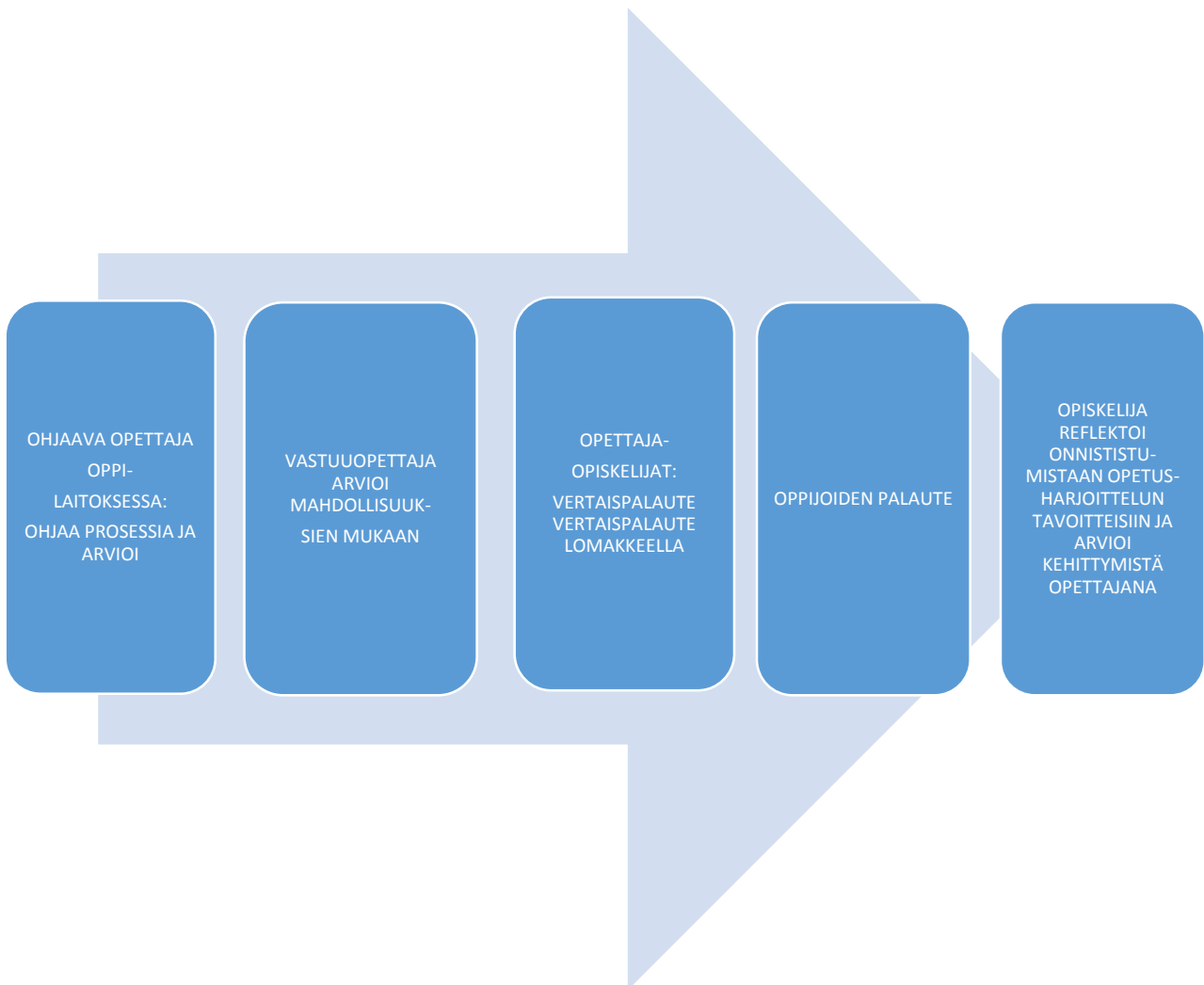

Ammatillisen opettajankoulutuksen osaamistavoitteisiin on kirjattu arvioinnista seuraavaa:

”Jatkuvassa muutoksessa ja erilaisissa ympäristöissä työskentely korostaa opettajan taitoa arvioida ja säädellä omaa toimintaansa. Itsearviointitaito on olennainen osa ammatti-identiteetin kehittymistä.” (Hamk. Opinto-opas, 2014-15)

Opintojen alussa opiskelija arvioi omaa osaamistaan suhteessa osaamisalueiden tavoitteisiin, arviointikohteisiin ja -kriteereihin. Osaamisen arvioinninperusteella opiskelija laatii jokaiseen osaamisalueeseen henkilökohtaisen kehityssuunnitelman ja pitää oppimispäiväkirjaa. Oppimispäiväkirja on vapaamuotoinen ja antaa opiskelijalle mahdollisuuden laajaan ja pitkäjännitteiseen itsereflektioon koko opiskelun ajan.

3.3. TYÖHARJOITTELUN ARVIOINTI

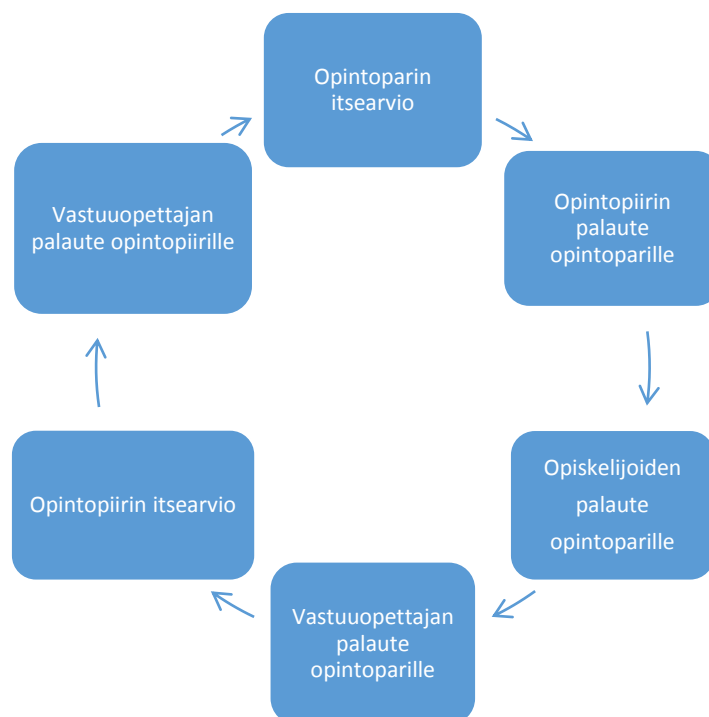

Opettajaopiskelija laatii suunnitelman opetusharjoittelun toteuttamiseksi. Oppilaitoksen ohjaava opettaja tutustuu suunnitelmaan ja ohjaa ja valvoo tavoitteiden toteutumista ja antaa harjoittelun päätteeksi oman arvionsa. Mahdollisuuksien mukaan myös vastuuopettaja käy seuraamassa opettajaopiskelijan opetusta ja arvioi sitä.

Vertaispalautetta antavat opiskelijakollegat vertaispalautelomakkeella. Opiskelija voi pyytää oppijoilta kirjallisen palautteen tai palautetta voidaan antaa keskustelun avulla.

Opiskelijan oma *itsearviointi on avainasemassa*. Opiskelija asettaa opetussuunnitelmassa tavoitteet myös itselleen ja seuraa näiden tavoitteiden toteutumisen kautta omaa kehittymistään opettajana. Opintojen päätteeksi opettajaopiskelija esittelee ja analysoi opetusharjoittelunsa sekä vastuupettajaan (vastuupettajan arvio) sekä opiskelijakollegoilleen, jotka antavat vertaisarvioinsa.

4.2 OPPIMISKYSYMYSTEN ARVIOINTI KÖYDENPUNOJEN PEDAGOGIIKASSA

Oppimiskysymysten arvioinnissa korostuu jaettu asiantuntijuus. Kukin opintopari arvioi ensin oman suorituksensa ja prosessinsa suhteessa tavoitteisiin ja arviointikriteereihin. Ohjannut opintopiiri arvioi jokaisen opintoparin samoin periaattein. Opintopiiri voi jakaa arviointivastuut joko niin, että kyseistä opintoparia ohjannut opettajaopiskelija myös arvioi tuotoksen tai niin, että opintopiirin jäsenet arvioivat kukin tiettyä osaamistavoitetta. Hyvänä puolena ensimmäisessä vaihtoehdossa on, että ohjauksensa kautta opettajaopiskelija on päässyt seuraamaan prosessia ja voi näin ollen antaa arvionsa myös siitä.

Opiskelijakollegat antavat vapaasti omat vertaisarvionsa ja edustavat tässä roolissa samalla oppijoita. Myös vastuuopettaja arvioi sekä jokaisen opintoparin että lopuksi, antaen opintopiirille ensin mahdollisuuden omaan itsearvioon, myös opintopiiriin.

Palaute on usein spontaanin vastavuoroista, kannustavaa ja rakentavaa.

Keskustelua syntyy runsaasti ja jokaisella kerralla opintoparin kyky itsearvioon kehittyi.

4.3. OMAT KOMMENTTINI OPPIMISKYSYMYSTEN ARVIOINNISTA

Työstin oppimiskysymyksiä *opintoparin roolissa* kahden eri parin kanssa ja useamman *opintopiirin ohjauksessa*. Sekä opintopiiriin palaute että kollegojen vertaispalaute oli aina selkeästi argumentoitua ja hyvin perusteltua. Rakentavaa palautetta annettiin myönteisessä hengessä ja tunnelma oli rohkaiseva ja kannustava. Suurin osa opintopiireistä oli jakanut arviointivastuun suhteessa tiettyyn tavoitteeseen. Vaikka eri opintoparien tuotoksia ei arvioitu normatiivisesti paremmuusjärjestyksessä, antoi saman tavoitteen arvioiminen eri opintoparien varsin erilaisissa toteutuksissa hyvää harjoitusta arvioijalle. Kun sitten oman opintopiirimme osaamisalue oli juuri arviointi, jaoimmekin arviointivastuut niin, että opintoparia ohjaava opiskelija myös arvioi heidän tuotoksensa. Tarkoituksena oli näin päästä arvioimaan prosessia ja prosessin aikaista oppimista. Ohjattavan opintoparini oppimiskysymys oli: Mitä on oppimisen ja osaamisen arviointi? Ohjattavani olivat molemmat NTM-koulutuksen käyneitä ja aihe oli heille läpensä tuttu. Olin siis ohjaajana ja arvioijana substanssin suhteen myös oppijan asemassa. Sainkin patistaa alueen asiantuntijakaksikkoa pitämään minua ”mukana” prosessissa, ettei arviointini perustuisi pelkästään valmiiseen tuotteeseen. Palautteeni rakentava osuus keskittyikin siihen, että ohjattava ymmärtävät, että he eivät ole ainoastaan ”saamassa” ohjausta, vaan myös ”antamassa” ohjaajalle tärkeän mahdollisuuden ohjaamis- ja arviointityöhön. Tässäkin piilee köydenpunojen ydin. Oppimista tapahtuu jokaisessa prosessissa vähintään kahteen, parhaimmillaan vielä useampaan suuntaan.

LOPUKSI

Puolitoista vuotta kestänyt opiskelu köydenpunojan pedagogiikalla lähenee loppuaan.

KANNATTIKO HYPPY?

Olen lukenut, kirjoittanut ja piirtänyt, googlannut, laatinut aikatauluja, osallistunut suunnittelukokouksiin, valvonut öitä. Olen kuunnellut, puhunut, tehnyt videoita, haastatellut asiantuntijoita, tutustunut erityisoppilaitoksen toimintaan, perehtynyt lainsäädäntöön. Olen itkenyt Moodlea, naurattanut jäkikasvuani some-tiedoillani, chatannut, twiitannut, Skypettänyt, kommentoinut Face bookissa ja perustanut uusia Whatsapp-ryhmiä. Olen kirjoittanut blogeja, perustellut mielipiteitä, olen näytellyt, laulanut, muovailnut muovailuvahaa, taitellut serviettiä, maistellut suklaamunia, äänestänyt kapuloilla, ohjannut nosturisimulaattoria, heittänyt palloa ja liikkunut lattialla narun molemmin puolin. Olen pinnistellyt ryhmätehtävän kimpussa ja tuntenut huikaisevaa oppimisen ja jakamisen iloa. Istuessani Finnsin kartanon hämärässä vintissä, sateen ropistessa kattoon, olen ajatellut: Kunpa tämä ei ikinä loppuisi...

MITÄ OLEN OPPINUT?

Olen työstänyt useita oppimiskysymyksiä: osaamisalueiltaan tuttuja sekä täysin uusia aiheita. Olen toiminut opintopiirissä, ohjannut ja saanut ohjausta, arvioinut ja ollut arvioitavana. Olen ollut oppijana nauttimassa opettajaopiskelijakollegoiden toinen toistaan hienommista esityksistä. Olen tutustunut mm. opettajien ja oppilaitosten yhteistyöverkostoihin, oppisopimuskoulutukseen ja näyttötutkintoon, perehtynyt pedagogisiin malleihin ja hahmottamisen ongelmiin, kuullut erityisopetuksen asiantuntijaa, tehnyt harjoituksia dialogista, ihmetellyt ryhmädynamiikan toteutumista, paneutunut moniammatilliseen yhteistyöhön ja opettanut tekijänoikeuksia koskevaa lainsäädäntöä.

MUTTA MITÄ SIIS OLEN OPPINUT?

Olen ymmärtänyt, että tuntematon alue opettaa joskus eniten ja tututkin asiat voivat saada uusia näkökulmia. Olen oppinut, että hyviä käytäntöjä kannattaa vaalia ja huonoja käytäntöjä on syytä muuttaa rohkeasti. Olen myös oppinut, että irtoaminen vanhasta voi olla vaikeampaa kuin uuden oppiminen. Olen jakanut omia kokemuksiani ja saanut

satakertaisesti vertaiskokemusta, olen ottanut vastaan uutta osaamista ja oppinut löytämään jo olemassa olevaa osaamista itsessäni.

Olen ymmärtänyt, ettei arviointi ole mörkö ja välttämätön paha vaan tarpeellinen ohjauksen väline ja itsearviointi avain myös oman oppimisen ja osaamiseen tunnistamiseen. Olen ymmärtänyt, että opettajan rooli ei ole tiedon välittämistä vaan tiedonjonon herättämistä. Olen huomannut, että ryhmä antaa voimaa ja että rikastava vuorovaikutus on kaiken oppimisen ja oivaltamisen liikkeelle sysäävä voima.

Olen tajunnut, että oppijat eivät ole tyhjä taulu vaan resurssi ja pohjaton lähde, josta pulppuavaa osaamista on ymmärrettävä hyödyntää ja kehittää, ja jonka motivaatiota ei tule rajoittavin metodein nujertaa. Olen oppinut, että hyppy kylmään veteen voi avata silmät ja saada tajuamaan, ettei ikinä, onneksi, ole valmis.

Ja lopuksi: olen oivaltanut, että tehtäväni opettajana on kuin onkin – tehdä itseni tarpeettomaksi.

Seuraavaksi avantoon?

LÄHTEET:

Kuivalahti, M. (toim.) Köydenpunojan pedagogiikka. 2015. Hämeenlinnan ammattikorkeakoulu. Hämeenlinna.

Tieteen termipankki,

<http://www.tieteentermipankki.fi/wiki/Kasvatustieteet:pedagogiikka>). Viitattu 1.11.2015

Arvioinnin opas. 2012. Ammatillinen peruskoulutus. Helsinki: OPH. Viitattu 31.10.2015. www.oph.fi/download/142318_Arvioinnin_opas.pdf

HAMK Ammatillinen opettajakorkeakoulu 2014: Opinto-opas 2014-2015. Tammerprint. Tampere.

Karjalainen, A. Arvioinnin käsitteestä. Oulun yliopisto Opetuksen kehittämissyksikkö. Viitattu 30.10.2015. http://tievie oulu.fi/arvioinnin_abc/artikkelit/arvioinninkasite.htm. Viitattu 30.10.2015

Annevirta, T. Miten arviointi tukee oppilaan oppimisen taitoa?

http://www.oph.fi/saadokset_ja_ohjeet. Viitattu 1.11.2015

Tarnanen, M. 1998. Ymmärtämisen arvioinnin monet kasvot. Tempus 7, Suomen kieltenopettajien jäsenlehti, Helsinki.

Tarnanen, M. ja Huhta, A. 2007. Perusasioita arvioinnista. Kielenoppimisen- ja opettamisen teknologia-koulutuskokonaisuuden materiaalia.

Lappalainen, H. (toim.). Virikkeitä viestintävalmiuksien arviointiin. Opetushallitus.

Eurooplainen Viitekehys 2003. Eurooppalainen viitekehys. Kielten oppimisen, opettamisen ja arvioinnin yhteinen viitekehys. WSOY. Helsinki.

Nissilä, L., Martin, M., Vaarala, H. ja Kuukka, I. 2006. Saako olla suomea? Opas suomi toisena kielenä opetukseen. Opetushallitus. Helsinki.

